

Hrdelní soudnictví

Organizace hrdelního soudnictví v 16. - 18. století v Čechách je výsledkem předchozího vývoje, kdy byla hrdelněprávní pravomoc (panovníkův regál) postupně přenesena na představitele vrchnostenské správy. Již ve 13. století měla "práva meče" jak královská města, tak i některé feudální vrchnosti. V roce 1237 získala hrdelní právo Roudnice nad Labem (od Václava I.), v r. 1261 městečko Přelouč, v r. 1295 Police nad Metují a v r. 1299 Třebenice. Vývoj hrdelního práva královských měst vyvrcholil v r. 1337, kdy král Jan Lucemburský vydal několik listin, ve kterých udělil městům hrdelní pravomoci s výhradou některých těžkých zločinů. Feudální vrchnosti (církvní a světské) stíhali trestné činy směřující proti jejich bezprostředním zájmům a postih dalších trestných činů svěřovaly poddaným měšťanům. Královská města měla poměrně samostatné soudy, ale v poddanských městech byly tyto orgány závislé na vrchnosti a jejich úřednících. Do 16. století se vytvořila hustá síť několika set městských soudů. Šlechtici náleželi pod trestně právní pravomoc původně zeměpanských orgánů (zemský a komorní soud), provinění duchovních řešily konzistorní soudy, pro nevelké skupiny obyvatel se zvláštními právy (akademický judičiální senát, soud židovského rychtáře) byly určeny speciální tribunály.

Představitelem hrdelního soudnictví byla v královských i poddanských městech městská rada - řídila se jednak obecnými právními předpisy, jednak vrchnostenskými instrukcemi. Rada vystupovala jako celek na počátku soudního procesu a na jeho závěru. U výslechnů byli pouze někteří její členové spolu s rychtářem a ti pak výrazně ovlivnili vynesení rozsudku v "plné radě", jejíhož zasedání se v poddanských městech zpravidla účastnil zástupce vrchnosti. Celý průběh procesu zaznamenával městský písař, do radních protokolů zapisoval žaloby a relace o trestních činech, vyřizoval korespondenci rady ve vězeňských záležitostech, ve vězení a v mučírně zapisoval výslechy, zaznamenával i průběh případné exekuce. Městský rychtář ohledával místa trestných činů, sledoval a zajišťoval provinilce, zodpovídal za jejich věznění, účastnil se výslechnů a exekucí a sám mohl soudit drobné žaloby, urážky na cti apod. Jemu byl podřízen biřic (říkalo se mu také právní posel či šatlavní hospodář) a ten pečoval přímo o vězně.

Zvláštní okrajovou skupinu městské společnosti tvořili kati - tzv. snížení lidé. Po reformě hrdelního soudnictví v r. 1756 se zásadně změnilo postavení katů - tam, kde byl zrušen hrdelní soud, tak se stali výhradně městskými rasy. Dne 7. května 1772 byl vyhlášen patent Marie Terezie, v němž nařizovala, aby byli snížení lidé, jakmile přestanou vykonávat svoje řemeslo, považováni za rovnocenné ostatním obyvatelům.

Z činnosti hrdelních soudů pocházeli smolné knihy - zapisovaly se do nich útrpné výslechy. Do těchto knih se nepsaly jen trestněprávní zápisy, tj. útrpná vyznání a reversy, ale i soukromoprávní zápisy o katovi a katovně, a to zpravidla při změně držitele. V některých městech byla tato agenda vedena ve zvláštních částech pozemkových knih, případně ve speciálních knihách, které se obvykle nazývaly knihami snížených lidí. Veškerá činnosti městské rady se odráží v radních protokolech - zde zapsány jak záležitosti správní i hospodářské, které se týkaly města jako celku, tak i soukromoprávní a trestněprávní záležitosti obyvatel. Jedná se hlavně o žaloby, na jejichž základě byli provinilci vyslýcháni městskou radou, která pak svým rozsudkem rozhodla o potrestání vězením nebo o podání

k útrpnému výslechu, jsou zde zaznamenány i hrdelní reversy, zápisy o šatlavě i o záležitostech místních katů. Podobné zápisy obsahují rovněž rychtářské protokoly.

Rada korespondovala s vrchnostmi o zajištění vězňů, předvedení svědků, ale i s jinými institucemi ve vězeňských a katovských záležitostech. Tyto smolné spisy bývají dochovány jako koncepty v registrech, u adresátů v kopiářích, případně jako aktový materiál.

Řada hrdelněprávních procesů je zaznamenána v ortelních manuálech pražského apelačního tribunálu. Tento tribunál byl v 16. a první polovině 17. století pouze odvolací instancí (řešil odvolání k vyššímu právu), takže jeho rozhodnutí jsou jen zlomkem městského soudnictví. Tyto manuály obsahují tedy odvolání v civilních a trestních procesech, kdy byl rozsudek městské rady buď potvrzen (zanechán při právě) nebo revidován (napraven). Tyto zápisy jsou však velmi stručné, zvláště pokud byl rozsudek potvrzen (je to dáno postavením apelačního soudu).

Trestní řízení mělo i v období raného novověku inkviziční, tj. vyhledávací charakter a předpokládalo, že dobrovolné vyznání je neúplné, že teprve při mučení přizná delikvent okolnosti svého trestného činu a uvede i své další činy a spolupachatele. Pokud se jednalo o závažnější čin, čekala provinilce tortura. Pokud byli zajištěni spoluviníci a svědci, pak se na místě výslechu uskutečňovala jejich konfrontace, tzv. vejvod. Snahou spoluviníků bylo, aby jejich nařčení vyslýchaný odvolal. Poslední příležitosti k tomu měli na popravišti před vykonáním trestu. Pokud se tak nestalo, dostali se rovněž do moci hrdelního soudu.

Městská rada vynesla rozsudek jednak na základě poznání okolností trestných činů, jednak na základě relace radních, kteří byli vysláni k útrpnému výslechu. Odsouzenec čekal buď trest smrti nepodmíněně či podmíněně, nebo jiný trest. Pokud měl být provinilec propuštěn na revers, byl mu ve vězení nebo na radnici předložen k vyjádření a je pochopitelné, že s jeho podmínkami každý provinilec ochotně souhlasil.

Zdrojem právního poučení byla pro městské soudy vedle zemského zřízení městská práva. Do roku 1579 užívaly Práv městských Brikcího z Licka. Tato právní norma byla r. 1579 nahrazena novým zákoníkem, jehož autorem je Pavel Kristián z Koldína.

Kompetence městské rady byla v ostatních sférách činnosti omezena hranicemi města, ale v hrdelněprávní oblasti byla u poddanských měst rozšířena na panství vrchnosti. Před soud se tak dostávali i cizopanští poddaní, pokud v teritoriálním obvodu soudu spáchali své trestné činy nebo v něm byli zatčeni.

V prvních desetiletích pobělohorské doby došlo k dočasnému úbytku hrdelních soudů, ale v průběhu druhé poloviny 17. století jejich počet opět roste. V této době nabýval stále většího významu apelační tribunál, který potvrzoval a revidoval rozsudky městských soudů a rozhodoval ve všech důležitých kriminálních procesech. Apelační soud jednal na základě písemných sdělení, a proto se trestní řízení prodlužovalo a tím i prodražovalo a smolné knihy se z diplomatického hlediska staly vlastně jen registry a kopiáři, mizí z nich zápisy o útrpných výsleších a převažují pokyny a rozhodnutí apelačního soudu a i korespondence s ním.

Od sklonku 17. století zesílil vliv krajských hejtmanů, kteří měli dohlížet na bezpečnost regionu, konat předběžná vyšetřování, navštěvovat krčmy a jiná podezřelá místa i žaláře, zatýkat zločince, zjišťovat, jestli vrchnosti nepřečovávají cizí poddané. Jejich povinností bylo stíhat zloděje, vrahy, žebráky a romské kočovníky a organizovat proti nim rozsáhlejší policejní akce.

V roce 1707 byl vyhlášen hrdelní řád Josefa I. (Constitutio criminalis Josephina) - nadále měly působit pouze ty hrdelní soudy, které dosud vykonávaly svou činnost na základě zvláštního privilegia, léna či starého obyčeje. Jejich povinností bylo stíhání zločinců, jejich zatýkání a vyšetřování, vyhlášení rozsudků apelačního soudu a péče o výkon trestu. Každý hrdelní soud měl mít předsedu a alespoň devět přísedících, kteří znali hrdelní řád a byli schopni objektivně a spravedlivě soudit. Soud měl vydržovat i přísežného písaře a kata a pečovat i o popraviště a pranýř.

Protože městské soudy nebyly převážně schopny plnit beze zbytku zásady tohoto řádu, diskutovalo se v průběhu první poloviny 18. století několikrát o jeho reorganizaci. Ta byla vyhlášena 15. července 1765 a publikována 19. srpna 1765. Na jejím základě došlo k podstatnému snížení počtu hrdelních soudů - z původních 383 registrovaných jich zůstalo jen devětadvacet. Některým byla odňata hrdelní jurisdikce v rámci josefinských reforem, a tak na konci 18. století existovalo v Čechách jen devatenáct hrdelních soudů.

Na sklonku šedesátých let byl vydán hrdelní zákoník Marie Terezie (Constitutio criminalis Theresiana), ale tato právní norma byla již zastaralá v době svého vzniku, zachovala kruté tresty i útrpné výsledky. Do tortury se pokusila vnést systém utříděním jejich stupňů, popisem aplikace i zobrazením mučících nástrojů v příslušných rozměrech.

Skutečným pokrokem v duchu osvěcenského absolutismu byl teprve Všeobecný zákoník o zločinech a trestech za ně císaře Josefa II. z r. 1787. I když se z feudálních trestů zachovalo jak bití, tak vypalování cejchů, tento zákoník nemá již „charakter pomsty“, ale má sloužit k převýchově pachatele.

Jaroslav Pánek vypracoval klasifikaci trestních činů a rozdělil je do 8 skupin:

1. Činy proti oficiální ideologii - kacířství, rouhání, čarodějnictví, magie, poškozování církevních symbolů (svatokrádež), urážka duchovenstva - s jejich postihem se setkáváme ve větší míře až v pobělohorské době, protože násilná rekatolizace s sebou přinášela četné konflikty. Lidé, kteří vystoupili proti katolicismu, byli trestáni obvykle několikátýdenními až několikaletými nucenými pracemi. Čarodějnictví - bylo posuzováno poněkud přísněji.

2. Činy proti panovníkovi a státnímu zřízení - urážka panovníka, urážka zeměpanských institucí a úředníků, zrada, spolupráce s nepřítelem, odmítání vojenské služby, dezerce, zakázaný pobyt na státním území - objevují se v písemnostech hrdelních soudů ojediněle, větší zastoupení mají činy proti pozemkové vrchnosti - patří mezi ně lesní, vodní a polní pych a také zbíhání poddaných z panství.

3. Perzekuce romských kočovníků.

4. Činy proti místní (městské a vesnické) administrativě - urážka městské rady, neposlušnost vůči místním úředníkům, napadení, zabití nebo zranění místního úředníka, urážka cechovní organizace, nedbalosti při výkonu služeb obci, násilnosti v městském vězení, útěk z vězení.
5. Činy proti životu a zdraví - rozlišujeme mezi neúmyslným zabitím a úmyslnou vraždou, tzv. mordem. Infanticidium - jinak "zahubení svého neřádně nabytého plodu" - bylo přísně stíháno, tehdejší právní normy infanticidiem chápaly jak potrat, tak i zabití novorozeněte. Taková delikventka byla téměř vždy státa a po vložení do hrobu jí kat ještě probodl srdce kulem.
6. Činy proti majetku - loupež, zháňství, krádež, napomáhání při majetkové trestné činnosti, falšování, podvod, bezděčné způsobení majetkové škody.
7. Činy proti cti - křivé obvinění, urážka soukromé osoby.
8. Činy proti mravnosti - sodomie, incest, cizoložství, smilstvo, prostituce, hazardní hry.

Osnova soupisu písemných pramenů k dějinám hrdelního soudnictví:

1. základní prameny:

- a) knihy smolné (černé, krevní, popravčí) a jim příbuzné s převažující hrdelně právní agendou,
- b) knihy snížených osob (katů, pohodných),
- c) smolné (soudní, hrdelněprávní) spisy,
- d) speciální písemnosti nadřízených institucí (písemnosti apelačního soudu).

2. komplementární prameny - písemnosti, zejména městské provenience, které se dotýkají hrdelně právní problematiky jen z části.

Nejstarším dokladem hrdelního soudnictví je patrně Popravčí kniha pánů z Rožmberka.

Smolné knihy - původní názvy - knihy černé jinak smolné, krevní knihy, knihy pří a ortelů, knihy kriminálních protokolů, hlavní knihy rychtářské, soudní knihy, registr tajemství lotrovského, registra vyznání od lotrův tajného i zjevného lotrovství, knihy psanců, smolná kniha - jinak černá kniha, do níž se paměti lidí zlých vpisují apod. Smolnými knihami jsou označovány i knihy pamětní, např. registra pamětní a knihy pozemkové. Zápisy v pamětních knihách obsahují většinou obžalobu, odpor, otázky a odpovědi, výsledky obviněného a svědků, dobrovolné výpovědi či vynucené mučením, žádosti o naučení, ortel, vykonání rozsudku, náklady na věznění, eventuální popravu.

Smolné či soudní spisy - písemnosti zlistiňující hrdelně právní procesy vedené na úrovni smolné knihy - žaloba, výpovědi svědků, žádosti o součinnost k dalším městským tribunálům právní reversy, vyznání obviněného, výpovědi svědků, žádosti o naučení k vrchnosti, apelačnímu soudu, ortely, hrdelní reversy, prosté a hrdelní žádosti o zapůjčení kata, výslech před popravou, náklady na proces.

Řada smolných knih vznikla svázáním nebo dodatečným spojením soudních spisů. V 17. a 18. století přibývá korespondence soudních míst s nadřízenými úřady, krajským soudem, s apelačním tribunálem. Mezi doklady jsou zachovány modlitby, zařikání, zvěrokruhy, astrologické pomůcky, popis hledání zlata, protokoly o výsleších loupežnických tlup, řešení poddanských povstání a popisy a zprávy v záležitostech čarodějnických procesů.

HRDELNÍ SOUDNICTVÍ NA MORAVĚ

Od 13. století přechází právo poprav (prováděné nejprve zeměpanskými úředníky, potom rychtáři královských měst, kteří byli dosazováni panovníkem) na pozemkové vrchnosti. Přechod této zeměpanské pravomoci na královská města můžeme sledovat od 13. století. V lednu 1243 obdrželo město Brno od krále Václava I. městské právo. V privilegii jsou stanoveny tresty za vraždu, vpád do domu a zranění. Do roku 1290 je kladeno tzv. privilegium B, obsahující práva města Jihlavy - i zde jsou stanoveny tresty za hrdelní zločiny. V roce 1331 získala hrdelní pravomoc Olomouc. Znojmo získalo městské právo již v době Rudolfa Habsburského. Ve 14. století předává panovník hrdelní pravomoc více pozemkovým vrchnostem, především církevním - v roce 1327 bylo uděleno Janem Lucemburským hrdelní právo rajhradskému klášteru, premonstrátský klášter v Louce získal hrdelní pravomoc již v roce 1234 apod.

V roce 1258 obdrželo práva, udělená Brnu, Uherské Hradiště, v roce 1290 Kroměříž, v roce 1297 Podivín, v roce 1302 Ivanovice, v roce 1497 Slavkov, v roce 1489 Uherský Brod. Olomoucké městské právo obdržel Přerov, Hranice, Litovel a další města. Právo města Znojma obdržela ve 14. století Jemnice a Třebíč. Jihlavské městské právo se rozšířilo nejen do horních měst, ale i do řady měst ležících na českomoravském pomezí. Ve 14. a 15. století roste počet hrdelních soudů a tím se vytváří okruhy měst a vesnice, které jsou podřízeny vrchním soudům v nejvýznamnějších královských městech. Ke sjednocení městského soudnictví na Moravě, tedy i hrdelního soudnictví, došlo v padesátých letech 14. století dvěma listinami markraběte Jana Jindřicha pro Brno a Olomouc.

V době pohusitské a v období jagellonském je dokončen přechod hrdelního práva z panovníka na pozemkové vrchnosti. Ta předává výkon hrdelního práva do svých měst a městeček, v průběhu 16. století se tohoto práva vzdávala ve prospěch poddanských měst, případně jejich prostřednictvím ve prospěch vrchních městských soudů v královských městech.

V průběhu 15. a v první polovině 16. století se hrdelní soudy ustavily ve všech městských centrech jednotlivých panství, ojediněle získaly hrdelní právo i vesnice. V polovině 16. století, když byla zřízena pražská apelační rada jako vrchní právo nad městskými soudy v Čechách, se většina těchto soudů soustředila kolem moravských vrchních městských soudů. Významná města sloužila jako hlavní hrdelní soudy, místní hrdelní soudy byly jen soudy vyšetřovacími a výkonnými, bez práva rozhodování - hrdelní právo takového města se omezovalo na vyšetření zločinu a zajištění exekuce, o níž potom rozhodlo vyšší právo. Většinou si tato města k útrpným výslechům a popravám musela vyžadovat kata ze sídla vrchního práva. Takovýto právní okruh se vytvořil například kolem města Brna. Přistoupil-li místní hrdelní soud k obviněnému útrpným právem bez rozsudku brněnského soudu, byl tvrdě pokutován s pohrůzkou zastavení práva, totéž platilo i tehdy, když se do soudního řízení po

vynesení rozsudku pokusila zasáhnout vrchnost. Vrchnost mohla obviněného sice omilostnit, ale muselo se tak stát před zveřejněním rozsudku. Tresty za hrdelní zločiny se v 16. století, zvláště po vydání městských práv Pavlem Kristiánem Klatovským z Koldína a jejich schválením Rudolfem II. v roce 1579, sjednocovaly. K úplnému sjednocení došlo po uzákonění Koldínových práv na Moravě, k čemuž došlo v roce 1697. Za loupežnou vraždu byl obviněný zpravidla "kolem lámán, zabit a do něho vpleten", jen v mimořádných případech "kolem lámán a do něho vpleten", z milosti práva "sřát a vpleten do kola", za krádeže byla nečastějším trestem šibenice, z milosti práva poprava mečem. Mečem byly trestány i vraždy bez loupežného motivu, často i smilstvo. Zabití dítěte bylo trestáno utopením, ale i zahrabáním zaživa a proražení kulem, z milosti práva stětím. U útrpných výslechů byla zdůrazňována mírnost, neboť mučení nebylo trestem, ale prostředkem ke zjištění pravdy. Za úmrtí delikventa při útrpném tázání byla trestána městská rada, nikoliv mistr popravčí. I po zřízení apelační rady po roce 1547 jako nejvyšší soudní stolice v Čechách působily brněnský a olomoucký soudy nadále jako nejvyšší soudní stolice, z nichž bylo odvolání možné pouze k panovníkovi. Až v roce 1697 zrušil Leopold I. brněnské právo a v roce 1709 zakázal naučování soudů v poddanských městech brněnským vrchním soudem. Tím se i moravským hrdelním soudům stala nejvyšší instancí pražská apelační rada, od roku 1753 apelační soud pro Moravu v Brně. O podrobnější zmapování hrdelních soudů na Moravě se pokusil státní úřady až v prvním desetiletí 18. století. Jeho důsledkem byla reforma hrdelního soudnictví a jejich podstatné snížení - reskriptem Karla VI. z 10. června 1729. Soupis hrdelních soudů, zpracovaný krajskými hejtmany podle jednotlivých krajů, zachytil na Moravě 201 hrdelních soudů. V 16. a 17. století byla síť hrdelních soudů pravděpodobně mnohem hustší, ale některé zanikly v 17. století, většina zřejmě v průběhu třicetileté války. Po nástupu Marie Terezie se začalo s rušením menších soudů. Značné snížení ohlásil dekret moravského tribunálu ze 4. prosince 1752 - na jeho základě ukončila svou činnost v průběhu roku 1753 řada místních hrdelních soudů. Snižování počtu soudů měl uzavřít dekret Marie Terezie z 21. ledna 1754, který ponechal na Moravě v činnosti jen hrdelní soudy v královských městech, v Osoblaze, v Kroměříži a v Novém Jičíně.

Ani v období vlády Josefa II. se počet těchto soudů nezměnil. Ještě v roce 1792 působilo na Moravě 13 kriminálních soudů: Brno, Hustopeče, Mikulov, Olomouc, Šumperk, Prostějov, Nový Jičín, Kroměříž, Osoblaha, Znojmo, Jihlava, Uherské Hradiště a Kyjov. Šumperský hrdelní soud přetrval do roku 1799, prostějovský do roku 1801, hrdelní soud v Osoblaze do roku 1803, v Kyjově do roku 1807. Mikulovský hrdelní soud trval, ovšem jen jako soud vyšetřovací, předávající delikventy k závěrečnému řízení do Znojma, až do roku 1844. Ve čtyřicátých letech 19. století byla činnost kriminálních soudů, působících již pouze v krajských městech, postátněna, v roce 1850 pak byly transformovány v moderní krajské soudy.

ÚTRPNÉ VÝSLECHY

Průběh útrpných výslechů nebyl v našich zemích po léta jednotný. Teprve hrdelní řád Josefa I. definoval na počátku 18. století povolené způsoby mučení, které seřadil od lehčích k těžším stupňům. Prvním stupněm byla vazba čili šněrování rukou. Kat působil bolest vyšetřovanci utahováním šňůry omotané kolem předloktí. Bolestivější bylo již přiložení palečnic. Podobný princip měla i tzv. španělská bota - nástroj používaný k drcení nohou. Tento nástroj doplňovaly drtiče kloubů. Čtvrtým stupněm bylo tzv. suché trápení na žebříku, při němž docházelo k bolestivému vykloubení končetin a poškození svalů. Na tento způsob pak navazoval tzv. světlé trápení - provinilec byl na žebřík pálen

svazky svíček, což se mohlo třikrát opakovat. V našich mučírňách se často užívalo i svázání delikventa do kozelce a vzažení pomocí kladky ke stropu. Tortura, jako součást výslechu, byla u nás zrušena r. 1776.

Vypovězení provinilci bývali zpravidla označováni cejchem v podobě písmen R (relegatus), RBO (relegatus Bohemiacae) nebo symbolů hrdelního práva (lámací kolo, šibenice). Popravčí meče byly obvykle dvouruční. Čepele popravčích mečů bývaly zdobeny nápisy, výrobními značkami a typickými rytinami.

Mezi těžké tresty smrti náleželo lámání kolen. Odsouzenec při něm ležel na zemi připoután ke kolíčkům a kat mu lámal končetiny těžkým okovaným kolem vzhůru od nohou nebo opačně od hlavy dolů. Lámání shora bývalo považováno za lehčí způsob trestu smrti, protože kat mohl první ranou zlomit odsouzenecí vaz. Druhý způsob byl mnohem bolestivější.

Reformy osvíceneckého absolutismu zrušily staré feudální tresty, načas dokonce i trest smrti v řádném řízení.

ČARODĚJNICKÉ PROCESY

Od konce 15. století zachvátila Evropu protičarodějnická psychóza, která vládla stejně katolíky jako evangelíky - na katolické straně přikazovala potírat čarodějnictví bula papeže Inocence VIII. Summis desiderantes affectibus z 5. prosince 1484, u protestantů se o to zasloužil sám Martin Luther chybným překladem jednoho místa v Exodu (XXII, 18) - přeložil, že čarodějnice se nemají nechávat naživu, zatímco hebrejský originál ve skutečnosti říkal jen, že se nemají podporovat. Jak proti čarodějnictví nejučelněji postupovat, osvětlili r. 1487 Jakub Sprenger a Jindřich Institoris v proslulém díle Malleus maleficarum (Kladivo na čarodějnice), které získalo rychle velkou autoritu. Kladivo na čarodějnice vyšlo do roku 1520 ve třinácti vydáních, v letech 1574 - 1669 následovalo dalších šestnáct vydání, čili dohromady v letech 1487 - 1669 vyšlo celkem 29 vydání této knihy. Hlavní podíl na jejím sepsání měl Jindřich Institoris, převor dominikánského konventu v Schlettstadtu v Dolním Alsasku, narozený kolem roku 1430. Byl to doktor teologie a nelítostný inkvizitor. Jakub Sprenger pocházel z Basileje, kde se narodil pravděpodobně v rozmezí let 1436 - 1438, stal se profesorem kolínské teologické fakulty a roku 1481 byl jejím děkanem. V letech 1470 až 1482 působil jako inkvizitor v Porýní a podobně jako Institoris narazil i on při své inkviziční činnosti na vážné překážky. Na ně si pak oba svorně a důrazně postěžovali papeži a přispěli proto tak v nemalé míře k vydání buly Summis desiderantes affectibus.

Malleus maleficarum se skládá ze tří dílů. První dva díly představují souborné shrnutí všech oficiálních názorů na údajně zločinný charakter čarodějnictví a čtenář je zde seznámen se všemi možnými druhy čarodějnictví. První svazek věnuje pozornost tomu, kdo všechno má účast na čarování (dábel, čarodějnice...), druhý svazek se zabývá rozličnými druhy a projevy čarování, dále tělesným obcováním s děblem, schopností proměňovat se ve zvířata apod. Na začátku prvního svazku se autoři snaží rozptýlit pochybnosti o reálné existenci kouzel a čarodějnictví. Dále probírají přímou účast démona při čarování a hájí oprávněnost neblaze proslulého učení o tzv. incubu a succubu. Zdůrazňují přitom podřízenost čarodějů a čarodějnic vzhledem k démonům, snaží se dále dokázat, že pomocí

čarodějných kousků lze u lidí probudit lásku stejně jako nenávisť, že se čarodějové a čarodějnice dokáží proměňovat ve zvířata. Pomocí kouzel je možné mařit i plodivou sílu a zároveň odstranit požitky z milování. Ve 12. a 13. kapitole je věnována pozornost výkladům, že ďábel, jakožto původce všeho zlého, provozuje veškeré své nepravosti v oblasti čarodějnických machinací " z božího dopuštění - cum permissu Dei". Dále je zde použito mnoha slov k tomu, aby lidé lépe pochopili strašlivost zločinů páchanými čarodějnicemi za pomoci démonů. Často jde o látku ke kázáním, jejichž účelem je lámat případný odpor skeptiků.

Ve druhém díle Kladiiva jsou vylíčeny podrobnosti o ďábově uplatnění v erotické oblasti a způsoby zneužívání rozličných posvátných předmětů a obřadů používaných římskou církví. Objevuje se zde popis toho, jak démon vniká do lidského těla a co tam zlého dokáže napáchat, jaké nemoci pomocí kouzel může způsobit lidem i zvířatům. Je tam i uvedeno, jak lze pomocí kouzel vyvolávat nepřirozená krupobití a bouře s ničivými účinky pro lidi, domácí zvířata a úrodu. Ke konci druhého dílu jsou vypočítány církevní prostředky, pomocí nichž se lze bránit proti účinkům očarování - mezi nimi se jistý význam přikládá církevnímu obřadu vymítání ďábla z těl posedlých - tzv exorcismus.

Třetí díl Kladiiva je prakticky podrobným návodem k přípravě, zahájení a k vedení inkvizičního procesu s osobami podezřelými z čarodějnictví. Zejména první dva díly Kladiiva prokládali autoři rozličnými "poučnými příběhy ze života", které byly vydávány za zkušenosti inkvizitorů z jejich praxe. Autoři se totiž domnívali, že předstíranou konkrétností přispějí snad ke zvýšení a k podepření věrohodnosti svého tvrzení o potřebě tvrdě bojovat proti "zločinu čarodějnictví". Oba autoři uspořádali celou látku a výklad tak, že do popředí vystoupila jasná snaha přisoudit čarodějnictví převážně ženskému pokolení, takže pronásledování zločinu čarodějnictví se nakonec koncentruje převážně na ženy. Čerpají přitom materiál z bible a z církevních otců. Neopomíjejí připomínat výroky, jako "kdyby nebylo špatnosti žen, byl by svět osvobozen od nesčetných nebezpečí", nebo že "žena je trpčí než smrt" apod. Méněcennost žen se pokoušejí dokazovat i pomocí zcela scestného etymologického výkladu latinského slova "femina", které se skládá domněle ze španělského výrazu "fe" (= víra) a latinského "minus" (= méně), z čehož prý nakonec vyplývá, že žena má méně víry než muž. Žena prý také předčí muže svým sklonem k pověrčivosti, žádostivosti, marnivosti a prolhanosti, dále vášnivostí a nenasytou smyslností. Protože jim prý chybí fyzická síla, hledají pomocníka v ďáblu a v čarodějnictví spatřují prostředek k ukojení své pomstychtivosti. Žena je prý od přírody špatná a mnohem rychleji podléhá pochybnostem ve víře, a mnohem rychleji než muž se také vzdává víry v Boha. Sexuální nenasytost žen podle autorů Kladiiva vede nakonec k tomu, že hledají posléze ukojení v náručí samotného ďábla.

Proti pochybovačům vytyčili autoři Kladiiva tuto hrozbu: "Haeresis maxima est opera maleficarum non credere. - Nevěřit v činnost čarodějnic je největší kacířství". Ustanovení o trestání čarodějnic zakotvil pak v Německu trestní zákoník Karla V. z r. 1532 a z Německa se rozšířila honba za čarodějnicemi i do Čech, třebaže se tu první norma, prohlašující čarodějství za delikt, objevila teprve v Městských právech r. 1579.

LOSINSKÝ A ŠUMPERSKÝ HON NA ČARODĚJNICE Z LET 1678 - 1696

Signál k velkému pronásledování čarodějnic na severní Moravě vzešel v podstatě z tamních žerotínských panství. Zasluhou svých vrchností se vyznačovala výraznou evangelickou tradicí (ta

odolávala protireformačnímu úsilí Habsburků i po třicetileté válce). Na druhé straně tamní venkovští poddaní na sebe v roce 1659 upozornili smělou vzpourou, kterou protestovali jak proti nezvyklému růstu svých poddanských povinností, zejména robot, tak i proti tomu, že vrchnost je násilně nutila přestoupit ke katolictví. Vzpoura zachvátila panství Velké Losiny a Loučnou. Teprve brutální postup vojska zjednal pořádek a tři vůdcové povstání byli na příkaz císaře Leopolda I. koncem června 1662 na nádvoří zámku ve Velkých Losinách popraveni. Ale duch vzpoury nebyl zdaleka potlačen, zejména byl mezi prostým lidem posilován tajně udržovaným evangelickým vyznáním, které vrchnost před časem z vypočítavosti opustila a ke katolické víře nyní nutila i své poddané. O neutěšených náboženských poměrech se na nedalekém šternberském panství se objevilo v březnu 1669 u císařského dvora ve Vídni zvláštní memorandum - autorem byl jezuitský kněz Arnold Engel. Upozornil v něm naléhavě Leopolda I. na provokativní vystupování evangeliků, kteří se katolíkům veřejně vysmívají a za bohoslužbami chodí až do Kladska a Olešnice. To představuje podle Engla vážné nebezpečí pro věc katolicismu v zemi. Kromě toho tam "začíná dokonce převládat čarodějnictví a ďábelské umění", takže tam prý mnozí nebožtíci, kteří "nezemřeli v dobré víře, nýbrž měli spolky se zlým duchem", vstávají z hrobů a způsobují jak obyvatelstvu, tak i dobytku velké škody.

Jezuita Engel nebyl tehdy sám, kdo poukazoval na spojitost nekatolictví s výskytem čarodějnictví. Této výzvy se někteří také chopili, zejména když si uvědomili, čeho všeho lze rozpoutáním honu na čarodějnice dosáhnout - na jedné straně vrchnost měla naději obohatit se na úkor zabaveného majetku zámožnějších odsouzenců a na druhé straně též příležitost zastrašit evangelíky. Poručenskou správu losinského panství za oba nedospělé osiřelé synovce Maxmiliána Františka a Jana Jáchyma vedla Angelia Anna Sibyla, hraběnka z Galle, rozená Žerotínová. Ta se odhodlala na radu některých losinských panských úředníků na tomto panství rozpoutat čarodějnické procesy. V této oblasti se v letech 1678 - 1692 stal největším bojovníkem s ďáblem olomoucký advokát František Jindřich Boblig z Edelstadtu. Dával se najímat dobře smýšlejícími vrchnostmi, na jejichž panství se nějaká podezřelá osoba vyskytla, aby první provedl proces, a protože brzy začal platit v tomto oboru co autorita, mohl za to požadovat vysoký plat a kromě toho diety, ubytování na zámcích zdarma a spoustu služebnictva. Je proto jasné, že za těchto okolností protahoval Boblig procesy, jak nejdéle mohl a zapléтал do nich co nejvíce lidí. Žádná čarodějnice neodešla u Bobliga z mučírny, aniž by byla neudala další a další osoby. Původně působil Boblig ve Velkých Losinách, ale toto působení považoval pouze za přechodné, protože podle jeho představ bylo málo výnosné. V Losinách se snažil vynutit z tamních vyšetřovanců co nejvíce udání a obvinění na zámožné občany v Šumperku, na jejich manželky, dcery a syny, protože v Šumperku žilo zámožné měšťanstvo, od něhož bylo možno očekávat mnohem vyšší kořist než od sedláků a venkovských řemeslníků z losinského panství.

Bobligovým nejproslulejším případem se stal dlouhý proces se šumperským děkanem Kryštofem Aloisem Lautnerem (je vylíčen literárně Václavem Kaplickým v románě "Kladivo na čarodějnice"). Lautner byl vážený člověk, který nerad viděl Bobligovo řádění v okolí, kde Boblig odkrýval jednu čarodějnici za druhou, a pokoušel se klást jeho živnosti překážky. Lautner se mezi farníky těšil značnému respektu, neboť vynikal pozoruhodnými vědomostmi z několika oborů, kromě jiného také z astronomie. Dovedl hrát na housle, vlastnil vedle not a signovaných obrazů i větší knihovnu čítající 322 knih teologického, historického a právního obsahu. Boblig tedy vynutil z několika mučených žen udání proti Lautnerovi a podařilo se mu vskutku roku 1680 proti Lautnerovi zahájit proces pro čarodějnictví. Obvinění znělo na noční schůzky s ďáblem, dále že Lautner sezdal s čertem dceru barvíře Sattlera a dovoloval své hospodyni nosit ve stěvících posvěcenou hostii. Boblig vedl proces pět let. Přiveden na mučidla, Lautner se přiznával, jakmile bylo mučení skončeno, přiznání vždy

odvolal. Teprve roku 1685 dosáhl Boblig toho, že byl Lautner zbaven kněžství a 18. září 1685 v Mohelnici upálen.

Po dočasné správě své tety hraběnky z Galle se řízení svého dědictví ujali bratři Žerotínové a hned nato se obrátili k císaři Leopoldovi se stížností, ve které uvedli, že čarodějnické procesy v letech 1679 - 1692 pohltily neuvěřitelně mnoho peněz, ježto tamní vrchnost připravily a dosud připravují o schopné poddané. Nebude-li této Bobligově zhoubné činnosti učiněna přítrž, hrozí vrchnosti nutně další pokles příjmů, který se dále nepříznivě promítne dokonce poklesem berní, a to nakonec k nemalé škodě státu. I kníže z Lichtenštejna si časem uvědomil hospodářskou škodlivost Bobligova počínání pro město Šumperk a okolí. Výsledkem pak bylo, že v roce 1696 skončila k všeobecné úlevě práce losinského i šumperského inkvizičního tribunálu. Za svého působení v letech 1678 - 1696 ve Velkých Losinách a Šumperku dal pod záminkou čarodějnictví popravit na sto osob, většinou žen. K jeho obětem patřilo i nemálo mužů, a to i významných, jako byl např. děkan Lautner anebo bohatý barvíř Sattler. Na Šumperk připadalo 48 obětí, z toho 27 žen a 21 mužů. Počet mužských obětí přitom ve srovnání s obdobnými soudními procesy jinde byl nezvykle vysoký a patří do jisté míry ke zvláštnostem severomoravského honu na čarodějnice. Ten pak vedle slezských procesů náležel k těm nejhorším a nejsurovějším jaké se u nás vůbec odehrály.